

○ (๓๑)
คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ สวอ.๕๑/๒๕๖๒
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๔๐/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

วันที่ ๒๕ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ความอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ	โจทก์
		นางสีนวล พาสังข์	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้
ความผิดต่อพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ

โจทก์และจำเลย อุทธรณ์ คำพิพากษา

ศาลจังหวัดชัยภูมิ ลงวันที่ ๑๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ รับวันที่ ๑ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

/โจทก์ฟ้องว่า

○ (๓๑ พ.)

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อต้นปี ๒๕๕๘ วันใดไม่ปรากฏชัด เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เวลากลางวัน ต่อเนื่องกันตลอดมา จำเลยบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถาง ทำลายป่า ในที่ดินบริเวณป่ากลุ่มตาคมน หมู่ที่ ๗ ตำบลห้วยแย้ อำเภอหนองบัวระเหว (เดิม กิ่งอำเภอหนองบัวระเหว) จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติและอุทยานแห่งชาติ เนื้อที่ ๖ ไร่ ๔ ตารางวา โดยการใช้เครื่องจักรไม่ทราบชนิด มีด จอบ และอุปกรณ์อื่น ๆ ไถถากถาง ตัดหญ้าวัชพืช และตัดต้นไม้ปรับปรุงพื้นดินบริเวณดังกล่าวเพื่อเตรียมแปลงปลูกมันสำปะหลัง อันเป็นการทำลายป่า ยึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น กระทำโดยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ทำให้เสื่อมสภาพแกดิน หิน กรวด หรือทราย ทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม้ ยางไม้ แร่ หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น และเป็นการเข้าไปดำเนินการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ ในเขตอุทยานแห่งชาติดังกล่าว อันเป็นการทำลายหรือเป็นเหตุให้เกิดการทำลาย หรือทำให้สูญหาย หรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จำเลยต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายตามมูลค่า ของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกจำเลยทำลายเสียหายดังกล่าว เป็นเงิน ๓๘๙,๐๗๙ บาท พร้อมดอกเบี้ย

/อัคราร้อยละ

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๓ -

อัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ เหตุเกิด
ที่ตำบลห้วยแย้ อำเภอนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๔
มาตรา ๔, ๕๔, ๕๕, ๗๒ ตี พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๕, ๖,
๙, ๑๔, ๒๖/๔, ๒๖/๕, ๓๑ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๘,
๑๖ (๑) (๒) (๔) (๑๓), ๒๔, ๒๗ ให้จำเลย คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารของจำเลย รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง
หรือนำสิ่งใด ๆ อันก่อให้เกิดการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติ
และอุทยานแห่งชาติภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด และให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๓๘๙,๐๗๙ บาท
พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ
แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

จำเลยให้การปฏิเสธ และให้การในคดีส่วนแบ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง
เพราะมีการประกาศเขตอุทยานแห่งชาติทับที่ดินทำกินของจำเลยซึ่งทำกินและอยู่อาศัยมาก่อน
การประกาศเขตอนุรักษ์ จำเลยจึงย่อมมีความชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ (ในขณะนั้น)

ในการทำ

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

ในการทำประโยชน์ในพื้นที่เดิมและเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ที่ให้หน่วยงานผู้รับผิดชอบในพื้นที่สำรวจการครอบครองเพื่อกำหนดขอบเขตให้ชัดเจน การคิดคำนวณค่าเสียหายของโจทก์ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการและยังไม่เป็นที่ยอมรับ ฟ้องโจทก์ เคลือบคลุม ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.

๒๔๘๔ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง, ๓๒ ตี วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๔) (๑๓), ๒๔, ๒๗ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๘ เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘ คงจำคุก ๕ เดือน ๑๐ วัน ให้จำเลย คณงาน ผู้รับจ้าง

/ผู้แทน

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

ผู้แทน และบริวารของจำเลย รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างหรือนำสิ่งใด ๆ อันก่อให้เกิดการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติและอุทยานแห่งชาติ และให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

โจทก์และจำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แผนกคดีสิ่งแวดล้อมตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยปลูกมันสำปะหลังในที่เกิดเหตุเนื้อที่ ๖ ไร่ ๔ ตารางวา ซึ่งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่านายางหลักและอุทยานแห่งชาติไทรทอง ตามกฎกระทรวงซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาตั้งแต่วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๒๘ และตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเป็นเขตอุทยานแห่งชาติซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๕ ในกรอบเส้นสีแดงตามแผนที่แสดงแปลงรายนางสีนวล พาสังข์ เอกสารหมายเลข จ.๑๑ และภาพถ่ายตามบันทึกการตรวจยึด/จับกุมเอกสารหมายเลข จ.๗ แผ่นที่ ๖ ถึงแผ่นที่ ๙

/คดีมีปัญหา

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๖ -

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า นายสนอง การปลูก ไม่ใช่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติฯ ไม่ได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช และหัวหน้าอุทยานแห่งชาติไทรทองให้ไปแจ้งความดำเนินคดี จึงไม่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษจำเลยตามกฎหมาย และไม่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ฯ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า ความผิดทุกข้อหาตามฟ้องเป็นคดีอาญาแผ่นดิน อันมิใช่เป็นคดีความผิดต่อส่วนตัวที่ห้ามพนักงานสอบสวนทำการสอบสวน เว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง ดังนั้น เมื่อมีความผิดอาญาแผ่นดินเกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนหรือหน่วยงานของรัฐ ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจที่ต้องสืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อเอาความผิดแก่ผู้กระทำผิดอาญาทั้งปวงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ ประกอบด้วยมาตรา ๑๒๑ วรรคหนึ่ง ไม่ว่าจะมิใช่เสียหายร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษ ผู้กระทำผิดหรือไม่ ดังนั้น การสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงชอบแล้ว โจทก์ซึ่งเป็นพนักงานอัยการ

/ก็มีอำนาจ

○ (๓๑ พ.)

- ๗ -

ก็มีอำนาจฟ้องคดีนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ อุทธรณ์ในข้อนี้
ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตาม
คำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือไม่ ที่จำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยได้รับประโยชน์ตามคำสั่งคณะกรรมการ
ความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๖/๒๕๕๗ เนื่องจากอาศัยและสืบสิทธิทำประโยชน์ในพื้นที่ ไม่มีเจตนาบุกรุก
การขอคืนพื้นที่ของเจ้าหน้าที่ไม่ได้ทำตามเงื่อนไขของคำสั่งที่ ๖๖/๒๕๕๗ จำเลยครอบครองทำประโยชน์
ก่อนมีการประกาศเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ และประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติไทรทอง
โดยนายดี เงินจตุรัส และนางสา เงินจตุรัส ญาติของนายตุ้ย พาสังข์ สามีจำเลยยกให้แก่ นายตุ้ยและจำเลย
ในปี ๒๕๒๘ แต่การสำรวจผู้ถือครองที่ดินทำกินมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนไม่ตรงกับสภาพภูมิประเทศจริง
ของที่ดินที่มีการถือครองทำประโยชน์ หากพื้นที่ที่ไม่มีมีการรังวัดจะถูกพิจารณาว่าเป็นที่บุกรุก ขยาย
พื้นที่เพิ่มเติมทันที และการสำรวจเพื่อการพิสูจน์สิทธิตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑
ยังไม่เสร็จ พื้นที่พิพาทจึงอยู่ในส่วนที่ได้รับการสำรวจการครอบครองเพื่อพิสูจน์สิทธิและจะไม่ถูกขอคืนพื้นที่

/จำเลย

○ (๓๑ พ.)

จำเลยจึงไม่ได้บุกรุกที่พิพาทขึ้นใหม่ นั้น เห็นว่า โจทก์มีนายสนอง การปลูก พนักงานพิทักษ์ป่า อุทยานแห่งชาติไทรทอง เบิกความยืนยันว่า เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๘ พยานกับพวกออกสำรวจ พบว่าจำเลยถือครองที่ดิน ๒๗ ไร่ ๓ งาน ๗๙ ตารางวา ทำประโยชน์ด้วยการปลูกมันสำปะหลัง แต่จำเลยไม่มีชื่อได้รับการพิสูจน์สิทธิผ่อนผันให้ทำกินตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ส่วนนายตุ้ย พาสังข์ สามีของจำเลยได้รับการพิสูจน์สิทธิผ่อนผันให้ทำกินในที่ดินแปลงอื่น พยานขอคืนพื้นที่ โดยให้จำเลยเก็บเกี่ยวผลผลิตให้เสร็จภายในวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๙ และจำเลยลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกข้อตกลงขอคืนพื้นที่เอกสารหมาย จ.๔ เมื่อถึงกำหนดพยานกับพวกไปตรวจสอบพบว่าจำเลย ยังไม่ได้ออกไปจากพื้นที่ดังกล่าว แสดงว่านายสนองกับพวกมิได้ดำเนินคดีแก่จำเลยในส่วนพื้นที่ ๒๗ ไร่ ๓ งาน ๗๙ ตารางวา สอดคล้องกับคำสั่งคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๖/๒๕๕๗ ตามข้อ ๒.๑ แล้ว เมื่อจำเลยรับว่าเข้าอยู่ในพื้นที่โดยอาศัยการยกให้จากนายดี และนางสา ญาติของนายตุ้ยสามีจำเลย เมื่อปี ๒๕๒๘ จึงมิใช่การเข้าถือครองทำกินในที่ดินพิพาทมาก่อนมีกฎกระทรวงกำหนดเป็นเขตป่า สงวนแห่งชาติป่าอนุรักษ์หรือพระราชกฤษฎีกาประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติไทรทอง

/หรือเป็นการ

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๙ -

หรือเป็นการรับโอนสิทธิการถือครองทำกินในที่ดินจากผู้ถือครองทำกินอยู่ก่อนโดยทางมรดก นอกจากนี้ นายสนองยังเบิกความอีกว่า ต่อมาวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ พยานกับพวกเดินทางไปตรวจสอบอีกครั้ง พบว่าจำเลยปลูกมันสำปะหลังขึ้นใหม่ในพื้นที่เดิมและบุกรุกพื้นที่ป่าเพิ่มขึ้นอีกตามกรอบเส้นสีแดง ในแผนที่เอกสารหมายเลข ๑๑ ตรวจวัดพื้นที่ใหม่ได้เนื้อที่ ๖ ไร่ ๔ ตารางวา โดยเริ่มปลูกมันสำปะหลัง และสมเผาต้นไม้ จึงทำบันทึกตรวจยึด/จับกุม ตามเอกสารหมายเลข ๗ แสดงว่านอกจากจำเลย ไม่ยอมออกจากพื้นที่เดิมในกำหนดแล้วจำเลยยังทำการบุกรุกเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่เกิดเหตุขึ้นใหม่ เป็นเนื้อที่ ๖ ไร่ ๔ ตารางวา ย่อมเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่และเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินคดี แก่จำเลยในส่วนที่พบว่าจำเลยบุกรุกขึ้นใหม่เนื้อที่ ๖ ไร่ ๔ ตารางวานี้ตามคำสั่งคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๖/๒๕๕๗ ข้อ ๒.๑ และข้อ ๒.๒ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามฟ้องตั้งที่ศาลชั้นต้น วินิจฉัยและมีคำพิพากษามา อุทธรณ์ของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยในประการสุดท้ายว่า จำเลย ต้องรับผิดข้อใช้ค่าเสียหายแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เพียงใด เมื่อฟังว่าจำเลย

/กระทำความผิด

○ (๓๑ พ.)

กระทำความผิดตามฟ้องตั้งที่วินิจฉัยมาแล้ว อันเป็นการกระทำละเมิดโจทก์จึงมีสิทธิเรียกค่าเสียหาย ให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชจากจำเลยได้ตามตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๒๖/๔ และมาตรา ๒๖/๕ ได้ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายโจทก์ อุทธรณ์ ในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ขอให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเต็มตามคำฟ้อง นั้น โดยโจทก์อุทธรณ์อ้างว่านายรัชพล พยุงสิน เข้าไปเก็บตัวอย่างดินในที่เกิดเหตุ ตรวจสอบความลาดชัน ของที่ดินที่เกิดเหตุ เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบในการคำนวณค่าเสียหายเปรียบเทียบกับตัวอย่างดิน และพันธุ์ไม้ที่เหลือนบริเวณโดยรอบ แล้วคำนวณผ่านระบบโปรแกรม อันเป็นการคำนวณความเสียหาย ที่เกิดจากผู้กระทำความผิดแต่ละราย ไม่ได้ใช้ข้อมูลเดียวกันในการกำหนดความเสียหายกับผู้บุกรุกทุกราย การดำเนินการดังกล่าว เป็นการวิเคราะห์ในเชิงเศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ซึ่งมีการ คิดค้นอย่างเป็นระบบก่อนนำมาใช้ มีความน่าเชื่อถือ เป็นการคำนวณถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ของป่าในบริเวณที่เกิดเหตุ แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้เก็บตัวอย่างดิน พร้อมทั้งมีภาพถ่ายที่แสดงสภาพพื้นที่ ต้นไม้และพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ในบริเวณที่เกิดเหตุก่อนที่จำเลยจะบุกรุก มายืนยันประกอบในชั้นสืบพยานโจทก์

/และยังปรากฏ

สำหรับศาลใช้

○ (๓๑ พ.)

- ๑๑ -

และยังปรากฏว่าตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข จ.๑๑ และ จ.๑๒ เฉพาะส่วนที่จำเลยบุกรุกใหม่ บริเวณกรอบเส้นสีแดงของภาพทั้งสอง ซึ่งเป็นภาพถ่ายของพื้นที่เกิดเหตุก่อนช่วงเวลาที่พยานโจทก์ จะพบว่าจำเลยบุกรุกในปี ๒๕๔๕ และปี ๒๕๔๗ นั้น บริเวณพื้นที่เกิดเหตุมีสภาพแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด และอาจเกิดจากสาเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำของจำเลย ดังนั้นการคำนวณถึงความเสียหาย ในที่เกิดเหตุผ่านระบบโปรแกรมที่โจทก์อ้างจึงน่าจะมีความคลาดเคลื่อน เบี่ยงเบนจากความเสียหายจริง ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยและกำหนดค่าเสียหายให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นั้น นับว่าเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ภาค ๓ แผนกคดีสิ่งแวดล้อมเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์โจทก์ฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง เมื่อจำเลยบุกรุกพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติเพิ่มขึ้นใหม่ต่อเนื่องมาจนถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อันเป็นเวลาภายหลังที่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ (ที่แก้ไขใหม่) ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้บังคับแล้ว จึงต้องลงโทษ ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท แต่ศาลชั้นต้น

/มิได้ปรับ

○ (๓๑ พ.)

มิได้ปรับบทลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ที่แก้ไขใหม่) จึงไม่ถูกต้อง

ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง แต่โจทก์มิได้อุทธรณ์ในปัญหาดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แผนกคดีสิ่งแวดล้อม

จึงไม่อาจปรับแก้โทษที่ศาลชั้นต้นพิพากษามาเพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลย

ซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๒ และศาลชั้นต้นยังมิได้สั่ง

ในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แผนกคดีสิ่งแวดล้อมเห็นสมควร

ดำเนินการให้ถูกต้อง

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๔

วรรคหนึ่ง, ๗๒ ตีรวรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง

(ที่แก้ไขใหม่) พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๔) (๑๓), ๒๔, ๒๗

/เป็นการกระทำ

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๓ -

เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติ

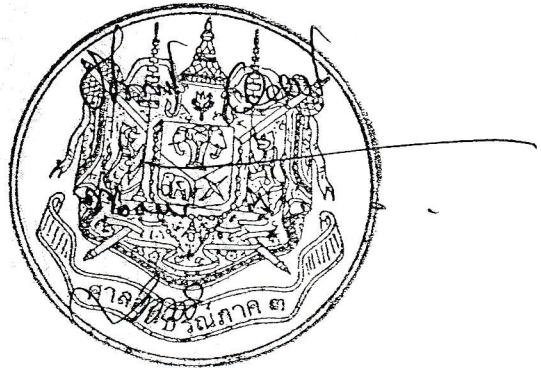
ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ส่วนโทษและนอกจากที่แก้

ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ.

นายพิจักษณ์ พูลผลอำนวย

นายพงษ์ศักดิ์ กิติสมเกียรติ

นายชะรัตน์ สุวรรณมา

ศาลจังหวัดเชียงใหม่

- 4 พ.ค. 2562

คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ วันที่ จำเลยพาล ส่วนอีก
ทราบผิดโดยชอบแล้วมีมา

อ้างคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่จำเลยหนึ่งแล้ว และอ้างว่าอีก
นรณคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว

ขอแนะนำตามผลของคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓

ของฎีกาอื่น, อันแล้ว

วิมลทิพย์,
นายภาณุพันธ์ สุทธิจากริชย์

๑๓/๐๔

ไต่มา _____ อีกคดี

๕ ส.พ.๖๒ ทั้ง ส.พ.๖๒ จำเลย